

RAZ
A
NAVŽDY

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 2

COLLEEN
COBLEOVÁ

RAZ
A
NAVŽDY

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 2

RAZ
A
NAVŽDY

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 2

COLLEEN
COBLEOVÁ

i527.net

Copyright © 2016 by Colleen Cobleová

Originally published in English under the title

Beyond a doubt

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s. r. o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-09-6

*Mojim rodičom Peggy a Georgeovi Rhoadsovcom,
ako aj mojim „druhým rodičom“ a svokrovcom
Lene a Carrollovi Cobleovcom.
Vaša láska a dôvera mi dávajú krídla.*

PROLÓG

Zlost' lomcovala Quentinom Sillerom rovnakou silou ako vietor, ktorý sa mu opieral do vetrovky. Bree a Anu Nichollsové stáli na prednej verande a blokovali mu cestu k dverám. Brodil sa snehom, ktorý pokrýval trávnik pred domom, a zazeral na ne. Dotieravé všetečnice. Toto je posledný raz, čo sa miešajú do toho, ako si robí poriadky so ženou.

Bree Nichollsová, s tými ryšavými vlasmi a očami zelenými ako jeho stará dodávka, bola síce krásavica, no potrebovala by chlapa, aby jej ukázal, kde je jej miesto. Ona i jej svokra. To sa stáva ženám, keď sa im objavia vrásky – zmenia sa na ježibaby, ktoré pchajú nos do chlapských vecí. Keby nebolo tých dvoch Nichollsiek, stále by mal šťastný domov.

Šťastný... Všetko bolo fajn – kým tie dve nezačali jeho manželku presviedčať, že sa mu nemusí vo všetkom podriaďovať. Jedna-dve facky ešte nikdy nikomu neublížili... A tých pár modrín ju už naučí, ako počúvať, čo hovorí. Vari sa v Biblii nepíše, že muž má vo svojom dome udržiavať poriadok a že manželka a deti mu majú byť poslušné? Presne o to sa snažil. Teraz však Karen jeho prístup spochybňovala. Bude ju musieť naučiť držať zobák.

Hruď mu zvieral hnev a doslova ho dusil. Zastal pod schodmi a uprene sa zahľadel na dve ženy, ktoré si trúfli zabrániť mu vojsť do vlastného domu. „Chodte mi z cesty!“

Anu Nichollsová k nemu zaprisahávajúco vystrela ruku. „Quentin, veď si jej tentoraz zlomil nos.“ Pokračovala o čosi tichšie. „Dnes sa už nemôžeš vrátiť dnu. Musíš nájsť niekoho, kto ti pomôže ten hnev zvládnuť.“

Od zúrivosti očervenel. Zaplavila ho horúčosť ako v júlový deň, až sa mu zakrútila hlava. Tie ženy zaplatia za to, že sa mu miešajú do života. Položil nohu na schod.

Breein pes Samson, miešanec nemeckého ovčiaka a čau-čaua, ticho zavrčal a vykročil k nemu. Quentin zastal a opakovane zatílnal päste. Bree sa postavila pred svoju svokru.

„O nič sa nepokúšaj, Quentin. Šerif je už na ceste. Porušuješ zákaz priblíženia sa ku Karen.“ Ukázala na kufor. „Zbalila ti nejaké veci. Mrzí ma to, ale budeš si musieť nájsť iné bývanie.“

„Aspoň nateraz,“ dodala Anu. „Tvoj pastor už čaká, aby ste sa porozprávali. Prosím ťa, Quentin, musíš vyhľadať pomoc. Skôr, než Karen zabiješ. Chceme vaše manželstvo zachrániť, no najskôr sa musíš naučiť ovládať.“ Hlas jej znežnel. „Viem, že svoju rodinu miluješ. A oni milujú teba, Quentin. No už viac nemôžeš svojej žene ubližovať.“

Zaprskal od hnevu. Vôbec sa nedokázal ovládať. „Na toto nemáte nijaké právo,“ povedal napätým hlasom. „Toto je môj dom a moja žena.“ Znova položil nohu na schody a vykročil nahor.

Samson vrčal čoraz hrozivejšie, no Quentin si vo svojom stave predstavoval, ako toho bastarda roztrhá na kusy holými rukami. Bol od hnevu celý bez seba a nevidel si ďalej než na špičku nosa. Znenazdajky ho siahla pevná ruka.

„Už teraz je na teba podaná žaloba za napadnutie a ublíženie na zdraví,“ prehovoril šerif Mason Kaleva. „Nepriďavaj si k tomu ďalšie obvinenia.“

Šerif bol statný tridsiatnik a väčšina ľudí by s ním určite nechcela mať opletačky. Quentin sa však v tej chvíli nebál ničoho. Vzpieral sa šerifovmu zovretiu, no zbytočne. Šerif ho odvliekol do

auta a posotil na zadné sedadlo. Prečítali mu jeho práva, spísali zápisnicu a zanedlho už sedel za mrežami kvôli porušeniu zákazu priblíženia.

Keď o niekoľko hodín neskôr konečne zaplatil kauciu, vedel presne, čo urobí.

› 1 ›

*N*orth Woods, Severný les rozprestierajúci sa okolo nej, bol čoraz hustejší a odrezával jej každú únikovú cestičku. Ostružinové kriky ju škriabali na koži a všade, kde sa jej dotkli, zanechávali po sebe kvapky krvi. Davy na ňu volal, kričal, aby ho našla. Spotené vlasy sa jej lepili na čelo, no ona si ďalej kliensnila cestu trnám. Musí ho nájsť. Závisí od nej jeho život.

Všetci hovorili, že je mŕtvy, no ona vedela, že to nie je pravda. Bol niekde tam vonku. Samson zaštekal naliehavým štekotom, ktorý ju hnal ďalej cez húšťavu. V údolí, ktoré sa pred ňou vynorilo, stála chatka. Tam je. Tam na ňu čaká jej syn. Pes znova zaštekal a vytrielil vpred.

Bree Nichollsová sa strhla zo spánku. Prinútila sa zhlboka dýchať. Nádych, výdych; nádych, výdych. So Samsonom našli Davyho v chatke, ktorá sa veľmi podobala tej, o ktorej sa jej snívало. Bol v poriadku. No tá hrozná nočná mora sa jej neustále vracala. Naozaj Samson zaštekal? Možno sa niečo stalo.

Vyklzla z postele a po špičkách prešla cez chodbu do Davyho detskej izby. Cez supermanovské závesy pred oknom prenikalo mesačné svetlo. Bosými nohami sa tichulinko kĺzala po hladkej dubovej dlážke k synovej posteli. Nahmatala malý hrbolček skrytý pod perinou, no ruka jej klesla až na matrac. Zalapala po dychu a rukami šmátrala po zhúžvanej plachte a prikrývke.

Podišla k stene a zažala svetlo. „Davy?“

Doktor ju upozornil, aby ho počas nočných môr nevyplašila. Prešla k skrini a pozrela na jej dno. Ležala v nej len hromada bejzbalových loptičiek, otcova lapačka a niekoľko pirátskych figúrok. Sklonila sa pod posteľ. Ani tam nebol. Zachvátila ju panika. Od hrôzy ju obliel studený pot.

Rozbehla sa k dverám, utekala po chodbe a volala na svojho psa. „Samson!“ On ju k synovi privedie. Na vrchu schodiska stlačila vypínač a chodbu osvetlilo príjemné jasné svetlo.

Zbehla dolu. „Ku mne, Samson!“

Z haly sa ozval škrabot pazúrov po tvrdej drevenej podlahe. Pes vošiel do obývačky. Chvost mal spustený, čo bolo jasné znamenie nepohody. Studený ňufák jej pritlačil k nohe – na holú kožu pod nočnou košelou siahajúcou po kolená.

Bree ho poškrabkala za ušami. „Kde je Davy, chlapče? Nájdi Davyho.“

Pes zaskučal a cupital cez vstupnú halu do zadnej časti domu. Už mal štyri roky.

Vytrvalosť nemeckého ovčiaka sa v ňom snúbila s oddanosťou miešanca. Bree kráčala za ním. Cez lietacie dvere zamieril do kuchyne. Spoza otvorených dverí do pivnice k nim prenikal pach zatuchliny. Tam Davy určite nie je. Ale čo ak spadol? Bree bola celá bez seba. Zapla svetlo do pivnice, z poličky na medziposchodí schmatla baterku a ponáhľala sa dolu za Samsonom.

Pod schodmi nebolo po Davym ani stopy a napätie, ktoré Bree cítila, trocha opadlo. Aspoň, že nespadol. „Davy?“ zavolala, majúc na pamäti, aby nehovorila príliš hlasno a neznela veľmi ustarostene.

Namiesto odpovede sa ozvalo zamrknutie, avšak v jaskynných tieňoch pivnice nedokázala určiť, odkiaľ prichádzalo. Samson prešiel popri nej a zamieril k tmavému zákutiu. Lahol si na laby a civel pod masívny stôl založený Robovým náradím. Obzrel sa späť na Bree, akoby sa pýtal, prečo jej to tak dlho trvá.

Podišla k stolu a kľakla si na kolená. „Tu som, Davy. Nič sa nestalo. Si v bezpečí.“

Vo svetle baterky sa zjavilo drobné telíčko jej syna. Pod stolom z jedného miesta v stene odpadlo murivo a odkrylo malú dutinu, v ktorej bol zakliesnený. Ležal schúlený ako ešte nenarodené dieťa, s palcom v ústach. K hrudi si pritískal svoju obľúbenú knižku – *O troch stromoch* od Angely Huntovej. V tej chvíli ani nevyzeral ako štvorročný. Bree sa načiahla a pohladila ho po tvári. „Ahoj, pampúšik, našla som ťa. Môžeme sa prestať hrať na skrývačku a vrátiť sa späť do postieľky?“ Veselým hlasom už viac povedať nedokázala.

Davy pomaly zažmurkal a vytiahol si ruku z úst. „Mami,“ povedal. „Som smädný.“

„Tak teda vylez von, nalejem ti pohár džúsu.“ Odtiahla stôl, vzala ho do náručia a silno si ho privinula. Cítila, že mu srdce bije rovnako rýchlo ako jej.

Tvár si zaboril do jej krku. „Chcel som ťa nájsť, mami. Ale nepustila ma.“

Ženu, Rachel, ktorá ho po havárii lietadla našla, nikdy nena-
zýval jej skutočným menom. Vždy to bola len „ona“. Bree ho pohladila po mokrých vláskoch. „Už si v bezpečí, pampúšik.“

Doktor jej prízvukoval, že je veľmi dôležité nedať najavo, ako veľmi ju jeho nočné výlety znepokojujú. Avšak nielenže ju znepokojovali. Vracali ju späť do toho hrozného roka, ktorý so Samsonom strávila hľadaním vraku lietadla a synovho mŕtveho tela.

Namiesto toho na ňu čakal neveriteľný zázrak. Tak či onak, bolesť z odlúčenia zanechala na oboch jazvy. Ešte pevnejšie ho stisla, až kým sa nepokojne nezamrivil.

„Vynesiem ťa hore,“ povedala veselo, hoci nijakú veselosť necítila. Luskla na Samsona, no pes zúrivo škrabal do diery, v ktorej sa chúlil Davy. „Poď Samson. Je neskoro.“

Vykročila ku schodom, ale pes sa ani nepohol. Zvraštala čelo a zahľadela sa na neho. Bol to jeden z najlepších záchranárskych

a pátracích psov v krajine a dokázal by nájsť aj ihlu v kope sena. Teraz sa správal presne ako v akcii. Kňučal a neustále škrabal stenu.

Bree zapla baterku a namierila ju na diery. V lúči svetla sa jej ukázal väčší priestor, než si pôvodne myslela. Čo také sa tam len mohlo skrývať, aby to Samsona takto rozrušilo? Vrčal a úporne hrabal labami.

Baterka zablikala a Bree ju zhasla. „Poď, Samson. Zajtra sa na to pozrieme.“ V jednej ruke stále držala Davyho, no zohla sa a potiahla psa za obojok. Neochotne prestal hrabať a pobral sa za ňou hore schodmi. Pripomínala si, že ráno nesmie zabudnúť zavolať Kadeovi a poprosiť ho, aby prišiel a pomohol jej tú stenu prezrieť.

Julia Childová mala taký škreklavý hlas, že mohla súperiť so škrípom nechťov o tabuľu. Bree si to však vôbec nevšímala. Tak veľmi sa sústredila na to, čo žena hovorí. Davy na nočnú moru pred niekoľkými hodinami už zabudol, sedel na barovej stoličke, hompálal nohami a díval sa na mamu, ktorá na malej kuchynskej televízii upevnenej pod skrinkami sledovala Juliu. Bree mala na džínsoch odtlačky zamúčených dlaní, ale pred večerou sa plánovala prezliecť do čistého.

Samson ležal na dlážke vyhriatej od slnka, ktoré prenikalo cez kuchynské okno. Na michiganský Horný polostrov znova udrela Snehová kráľovná. Pred majákom, ktorý bol ich domovom, sa po hladine Horného jazera vznášali hrubočizné ľadové kryhy, pripomínajúce obrovské biele veľryby ňaťahujúce sa v rannom slnku. Potrvá ešte niekoľko týždňov, kým ich nežný dotyk jari úplne vytrhne zo zovretia zimy.

Bree sa popri práci úchytkom pozerala von. Rock Harbor a Michigan milovala. To malé mestečko so starobylym šarmom učepe-
né pri Hornom jazere – na západe lemované vodou a z ostatných

strán masívnymi pásmi North Woods. Žili tu dobrí ľudia. Mnohí mali fínskych predkov, boli nebojácni a občas až bolestne úprimní. Život inde si už ani nevedela predstaviť.

Z úst vystrčila kúštik jazyka, nasypala do odmerky škoricu a pridala ju do misky s jablkami. Urobí skvelý koláč, nech to stojí, čo to stojí. Anu, jej svokra, síce povedala, že si nemá robiť starosti a že o koláče na Veľkú noc sa postará sama – ale keďže sa do toho priplietlo dvadsiate výročie obchodu, tak Bree nechcela všetko nechať na jej pleciach. A navyše, Davyho už mala doma, takže sa musela naučiť lepšie variť. Sama by prežila aj na sendvičoch s arašidovým maslom a instantných polievkach, no jej syn si zaslúžil niečo lepšie. Už zopár mesiacov sa snažila zdokonaľovať svoje kulinárske schopnosti, no varenie nebolo práve vecou, ktorá by jej išla od ruky.

Na chvíľu sa zahľadela na Davyho. Doma bol len niečo vyše troch mesiacov a stále sa na neho nedokázala vynadávať. Jeho srdcovitá tvár bola zmenšeninou jej vlastnej, zatiaľ čo nos i uši mal po otcovi. Z každého si vzal to najlepšie, hovorieval Rob. Spomienka na zosnulého manžela v nej prebudila bolesť i útechu. Pomaly však znova začínala žiť svoj život. Aspoň o tom samu seba presviedčala.

„Môžem si dať pistácie?“ opýtal sa Davy.

Zakašľal. Ten drsný zvuk jej na čelo privodil vrásky. „Necítiš sa zle?“ spýtala sa a znova si utrela ruky do džínsov.

Kýchol. „Mám v brušku taký divný pocit.“

Hádam len nie je chorý. Možno mu po tom nočnom výlete do pivnice zostalo na pamiatku niečo viac než len zakalené a rozospaté oči po zobudení. Odložila drevenú varechu, podišla k nemu a položila mu ruku na čelo. Bolo studené a suché. Znova si kýchol. „Čo si prechladol?“ opýtala sa úzkostlivo.

„Som hladný.“

To určite znamená, že mu nič nie je. Nesmie však nič zanebrať. Vzala telefón a vytočila doktora Parkera. Sľúbil, že sa zastaví.

Zavesila s pocitom viny. Neznášala, keď musela využiť nejakého starého rodinného priateľa. Davy bol však po všetkých tých útrapách stále slabý a ona si chcela byť istá, že sa zotaví čo najrýchlejšie.

Vytiahla vrecúško s pistáciami a vylovila mu ich za hrst. „Pomôžem ti ich pootvárať?“

„Netreba.“ Vložil si do úst prvý oriešok, chvíľu s ním zápasil... a keď sa mu podarilo rozlúsknuť ho, víťazoslávne sa usmial.

Bree sa vrátila naspäť ku koláču. Možno ho stihne vložiť do rúry ešte pred príchodom doktora. Julia brblala voľačo o alobale po okrajoch, no Bree nijaký alobal nemala. Počúvala len na pol ucha, dorobila cesto a potom Davymu prepla na Cartoon Network.

Zvonček zazvonil práve vo chvíli, keď plech šupla do rúry. Ruky si utrela do ošúchaných džínsov a vykročila k dverám. Na prednej verande stál doktor Max Parker a vlúdne sa usmieval. Bol vysokej postavy, mal kráľovské držanie tela a bielymi vlasmi i očami, ktoré akoby videli rovno cez ňu, jej vždy pripomínal starnúceho leva.

„Asi to trocha preháňam, však?“ zasmiala sa a ustúpila nabok, aby mohol vojsť dnu. V jeho spoločnosti sa jej nálada vždy zlepšila.

„Pokiaľ ide o nášho slávneho chlapca, opatrnosti nikdy nie je dosť.“ Doktorov hlboký hlas znel rovnako upokojujúco ako rytmičné udieranie vln o breh jazera.

„Vždy ste taký láskavý, aj keď zavolám nie práve v najvhodnejšom čase.“

„Viete predsa, že mi nerobí nijaký problém pozrieť sa na naše chlápätko. Priviedol som ho na svet. A keby aj nie, je to predsa špeciálny prípad.“

Bree sa uľavilo už len pri pohľade na jeho pokojnú tvár. „Kašle a vraj v brušku cíti niečo zvláštne.“ Viedla doktora do kuchyne, kde Davy stále pozeral televíziu a vyjedal pistácie.

Sledovala, ako jej syna počúva. Každé jedno doktorovo „ehm“ a „hm“ v nej nanovo prebúdžali úzkosť. Určite prechladol.

Doktor Parker vstal. „Myslím, že nezomieraš, mladý muž,“ povedal.

Davy mu nevenoval najmenšiu pozornosť. Sústredil sa na Scoobyho Dooa. Bree sa však pri takej diagnóze takmer zakrútila hlava.

Doktor jej položil ruku na plece. „Nebojte sa oňho toľko. Nič mu nie je – možno slabá nádcha alebo alergia, kvôli kúreniu. A zdá sa, že dokonca čosi pribral. Kolega mi povedal, že terapia prebieha dobre.“

„Asi áno.“ Bree sa zahniezdila. Túto tému rozoberala nerada.

„To neznelo veľmi presvedčivo.“ Doktor si odložil stetoskop a zatvoril veko na kufríku. „Niečo nie je v poriadku?“

Bree pozrela na Davyho a potom vyviedla doktora z kuchyne na chodbu. „Niekedy mám pocit, že tá terapia všetko len zhoršuje. Davy býva niekoľkokrát do týždňa námesačný.“

„Doprajte mu čas. Veľa si toho vytrpel. Vy obaja. Budúci týždeň sa o tom s doktorom Waltonom porozprávam.“ Obrátil sa k dverám, no potom jeho pozornosť upútali noviny na stole. „Anu tu má peknú fotografiu.“ Zodvihol ich. „Skutočná dáma.“

Na hlase mu bolo počuť obdiv a Bree musela potlačiť úsmev. „Neviem, čo by sme s Davym bez nej robili. Neskutočne sa teší z dvadsiateho výročia obchodu. Chystá veľký výpredaj. Akurát v Helsinkách nakupuje jarný tovar. Keď sa vráti, určite sa zastavte.“

„Zastavím,“ prikývol a vykročil k dverám. Bree ho odprevadila. „Vďaka, že ste prišli. Veľmi si to vážim.“

„Na to sú predsa priatelia,“ odvetil s úsmevom. Pred odchodom jej stisol rameno. „Chlapec sa pekne zotavuje. Trávte s ním veľa času a zanedlho to bude starý dobrý Davy.“

Ako kráčal po chodníku, na príjazdovú cestu odbočil pickup Kadea Matthews. Bree naňho počkala vo dverách, akurát cúvla pred chladným vetrom, ktorý sa jej opieral do chrbta. Na druhej strane ulice videla chumáče snehu skryté pod konármi stromov, ktoré vyzerali ako zvyšky po guľovačke.

Kade jej kráčal v ústrety a už len pohľad na neho v nej vyvolal radosť. Všetko na ňom bolo mužné – od širokých pliec až po mocné, schopné ruky. Bree sa v jeho blízkosti cítila bezpečne. Čosi také pri nijakom inom mužovi necítila, dokonca ani pri Robovi.

Kade ju pobozkal, pomaly sa dotkol jej pier, až zatajila dych. Prebúdzať v nej city, ktoré dávno považovala za mŕtve, pochované pod kopou zeme. S ospravedlňujúcim úsmevom sa odtiahla a urobila krok dozadu.

Zasmial sa a napol svaly na ramene. „Ja byť Tarzan. Mať tu veľké kladivo. Ty ma zaviesť k betónovej stene.“

Bree vybuchla smiechom a štuchla ho do rebier. Zaochkal a zatváril sa, že to bolelo. Opäť sa zasmiala. „Vieš, že to možno nebudeme musieť búrať.“

Vyprskol do sebavedomého smiechu. „A čo keby sme tú stenu zbúrali len tak pre zábavu?“ opýtal sa. „Chcel som vypadnúť z domu a trocha fyzickej námahy mi nezaškodí. A navyše, pri pohybe vraj človek dokáže zabudnúť na to, čo ho trápi.“

„Lauri?“

Kade pokrčil plecami, prekrútil očami a potom zamieril do kuchyne. „Ahoj, Davy,“ povedal.

Davy odtrhol pohľad od seriálu. „Čau, Kade,“ odvetil a rýchlo sa znova zahľadel na telku. Kade sa otočil naspäť k Bree. „Vymenil ma za rozprávku,“ povedal. „Nechápem. Ale už som si mohol dávno zvyknúť na to, že som pre neho vzduch.“ Hovoril s iróniou, no jeho hlas bol zároveň plný lásky.

Bree ho potľapkala po pleci. „Stále sa pýta na ocka.“

„Ešte sa v noci prechádza po dome?“ opýtal sa Kade a zahľadel sa na ňu.

Prikývla. „Niekoľkokrát do týždňa. V pondelok znova ideme za doktorom Waltonom.“

„Chce to len čas. Takmer rok sa tlačil v chatke s Rachel. Kto vie, ako vlastne fungovala a ako dlho to na ňom zanechá stopy.“

Normálny človek by hneď kontaktoval rodinu dieťaťa. Vieš o nej niečo nové?“

„Nie. Ale keď som dnes v noci našla Davyho v pivnici, tak ju spomínal. A aj minule sa pýtal, kde je. Povedala som mu, že odišla do novej práce. Potom sa spýtal, či býva niekde, kde si už nemusí nosiť drevo na oheň.“ Bree zrazu striaslo od zimy a pošúchala si ramená. Nerada rozmýšľala o tom smutnom období. Aspoňže sa Rachel o jej syna postarala – aj keď si ho vlastne chcela prisvojiť.

Kade ju vzal do náručia. „Už je v bezpečí,“ zašepkal.

Z očí sa jej rinuli slzy, prikývla a zaborila sa mu do hrude. „Áno, a každý deň za to ďakujem Bohu.“ Sila sálajúca z jeho teplých rúk bola prístavom, z ktorého nechcela vyplávať. Naveľa sa z neho vymanila. „Si pripravený pustiť sa do práce?“

„Poďme na to.“

Vzala baterku, prešla k dverám do pivnice, potom zastala a zapla svetlo.

„Davy!“ zavolala. „Budeme v pivnici!“ Kráčala opatrne, viedla ho dolu úzkymi schodmi a potom naprieč vlhkou betónovou dlážkou. Zadný roh pivnice osvetľovala len obyčajná žiarovka pripevnená k trámu.

„Tu je to.“ Odsunula stôl. „Toto dajme nabok.“

Keď bol stôl preč, Kade preskúmal murivo, prechádzajúc rukami hladký povrch steny. Bree jeho ruky milovala. Pripomínali jej medvedie laby. Kade bol dobrý muž. Nechtom odlúpila kúsok uvoľneného muriva okolo diery. „Samson bol ako posadnutý. Stoj čo stoj sa sem chcel vrátiť.“ Namierila baterkou dovnútra, no nič nevidela.

Kade si čupol k stene. „Vieš, prečo to tu postavili? Táto stena je novšia ako ostatné. A pozri na ten betón – má inú farbu.“ Potmehúdsy sa na ňu usmial. „Možno sem niekto zakopal poklad.“

Múr bol asi dva metre široký a siahal od betónovej podlahy až po trámy prízemnia. Ostatné steny boli zašlé a tmavé, no táto bola

oveľa svetlejšia. Bree si ten rozdiel nikdy predtým nevšimla. A to si hovorila detektív.

Zasmiala sa. „Žeby sa na mňa konečne usmialo šťastie?“

„Zbúrané by som to mal mať za chvíľu, takže sa môžeme rýchlo presvedčiť.“

„Sľubuješ, že sa mi celý dom nezosype na hlavu?“

„Niéééé,“ povedal Kade. „Toto nie je nosná stena.“

„Tak potom búraj.“

„Rozkaz.“ Kade si na široké plece vyložil veľké kladivo a poriadne sa rozkročil. „Ustúp. Bol by som nerád, keby ťa trafil nejaký kus betónu.“

Bree urobila krok dozadu a zadržovala smiech. Existuje vari niečo, čo urobí chlapovi väčšiu radosť než vrtanie a demolovanie? Kade sa oblúkom zahnal ťažkým kladivom. Stena zadunela, až sa Bree mykla. Neodletel z nej však takmer ani úlomok. Kade si odkašľal, väčšmi vypoľ hruď a vydal zo seba bojový pokrik. Reval presne ako Tarzan. Pevnejšie zovrel kladivo, znova sa ním zahnal a udieral do steny. V hlave jej zvonilo čoraz silnejšie, až si musela dlaňami zakryť uši.

Zjavila sa druhá diera a postupne sa rozširovala. Kade si dal na chvíľu pauzu a namieril baterku na odkrytý priestor, aby odhadol, aký je asi hlboký. Znova zdvihol kladivo a ešte raz udrel do steny. Do vzduchu sa vzniesol betónový prach a stena sa začala zosypávať.

Nohou odkopol sutiny a podišiel bližšie, aby nakukol do malej dutiny, ktorú jeho úsilie odokrylo. „Kde máme baterku?“ spýtal sa.

„Tu máš.“ Bree ju zapla a podala mu ju.

Temnotu preťalo svetlo. V zadnom rohu osvetlil tlmený lúč baterky akúsi kopu.

Bree urobila krok dopredu, aby lepšie videla. Kade však vystrel ruku a zastavil ju. „Zavolaj Masonovi,“ povedal. „Máme tu mŕtvolu.“